

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Poznań, dnia 23 lutego 2017 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu XII Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Maria Prusinowska

Protokolant: p.o. stażysty Justyna Wojciechowska

po rozpoznaniu w dniu 19 stycznia 2017 r. w Poznaniu na rozprawie

sprawy z powództwa **A. S.**

przeciwko (...) **Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P.**

o nakazanie

I. Nakazuje pozwanej przywrócenie stanu zgodnego z prawem i zakazanie dalszych naruszeń prawa własności gruntu działek nr (...) położonych w miejscowości R., gmina C., powiat (...), województwo (...), dla której Sąd Rejonowy w G., Wydział Ksiąg Wieczystych, prowadzi KW nr (...) w ten sposób, że zobowiązuje pozwaną, na własny koszt, w terminie 12 (dwunastu) miesięcy od dnia uprawomocnienia się orzeczenia w niniejszej sprawie, do przebudowy linii średniego napięcia SN 15 kV wraz z przewodami roboczymi, stacją transformatorową słupową, pozostałą infrastrukturą towarzyszącą oraz do przebudowy wszelkich innych kolidujących linii, urządzeń i wykonania w tym celu prac poprzez:

1. demontaż istniejących słupów w linii napowietrznej SN 15 kV na działkach numer (...)
2. demontaż odcinka linii napowietrznej SN 15 kV typu 3 x (...) 6 35 mm² od istniejącego słupa wirowanego typu (...) -13,5/15 w kierunku słupa przelotowego na działce numer (...) wraz z odgałęzieniem zasilającym stację transformatorową numer 06-259 (...) o łącznej długości 305 m,
3. demontaż stacji transformatorowej typu ŻH 15 numer 06-259 (...) na działce (...) wraz z rozdzielnicą stacyjną,
4. zamianę istniejącego słupa odporowego w linii napowietrznej SN 15 kV (...) typu (...) -13,5/15 na (...) -13,5/15,
5. wybudowanie na działce numer (...) słupa krańcowego typu Kg -13,5/12,
6. wybudowanie stacji transformatorowej typu UK 1700-28 na działce (...),
7. wyprowadzenie linii kablowej SN 15 kV typu 3 x YHAKXs 1 x 120 mm² o długości 430 (465) m,
8. wyprowadzenie linii kablowej SN 15 kV typu 2 x 3 x YHAKXs 1 x 120 mm² o długości 25 (30) m,
9. przebudowę zasilania elektroenergetycznego nn 0,4 kV,
10. ułożenie kabla SN 15 kV i nn 0,4 kV, po uprzednim wykopaniu rowu kablowego,

a także poprzez inne czynności, w sposób szczegółowo opisany w projekcie budowlanym pt: „Przebudowa linii SN 15 kV i nn 0,4 kV, przebudowa stacji transformatorowej w miejscowości R. dz. numer(...) obręb R. [(...)], gmina C.”,

sporządzonym w październiku 2015 r. przez mgr inż. M. G. zatwierdzonym prawomocną decyzją Starosty (...) nr (...) z dnia 18 lutego 2016 r., stanowiącym załącznik do niniejszego wyroku,

II. Kosztami postępowania obciąża w całości pozwaną i z tego tytułu:

a. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 12 726 zł tytułem zwrotu opłat i wydatków oraz kwotę 3617 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,

b. nakazuje ściągnąć od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Poznaniu kwotę 490 zł tytułem zwrotu wydatków.

SSO M. Prusinowska

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 28 sierpnia 2013 r. powód A. S. wniósł o nakazanie pozwanej przywrócenia stanu zgodnego z prawem i zakazanie dalszych naruszeń swojego prawa własności gruntu działek nr (...) położonych w miejscowości R., gmina C., powiat (...), województwo (...), dla których Sąd Rejonowy w G. V Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą nr (...) w ten sposób, że pozwana zobowiązana zostanie na własny koszt, w terminie 8 miesięcy od dnia uprawomocnienia się orzeczenia, do usunięcia z ww. działek gruntu słupów, linii napowietrznej średniego napięcia SN-15 kV wraz z przewodami roboczymi, stacją transformatorową słupową oraz pozostałą infrastrukturą towarzyszącą i wyniesienie ich poza granice działek. Ewentualnie, na wypadek nie uwzględnienia powyższego żądania, powód wniósł o zobowiązanie pozwanej do przebudowy na jej koszt w terminie 8 miesięcy od dnia uprawomocnienia się orzeczenia w niniejszej sprawie, sieci energetycznej linii napowietrznej średniego napięcia SN -15 kV poprzez demontaż podwójnego betonowego słupa z trafostacją zlokalizowanego na działce nr (...) oraz podwójnego słupa posadowionego na działce nr (...) oraz linii średniego napięcia przebiegającej przez działki gruntu powoda nr (...) wraz z przewodami roboczymi oraz pozostałą infrastrukturą towarzyszącą i zastąpienia ich podziemną linią średniego napięcia, przebiegającą na granicy działek i ustanowienia na przedmiotowej nieruchomości służebności przesyłu na rzecz pozwanej za jednorazowym, odpowiednim wynagrodzeniem w wysokości proporcjonalnej do części nieruchomości, na której po przebudowie będzie ustanowiona służebność przesyłu, uwzględniającym odszkodowanie za zmniejszenie wartości nieruchomości w związku z ustanowieniem służebności przesyłu. Nadto, powód wniósł o zasądzenie od pozwanej na swoją rzecz kosztów procesu.

Pismem z dnia 31 marca 2016 r. powód zmienił żądanie w ten sposób, że w miejsce roszczenia głównego i roszczenia ewentualnego zgłoszonego w pkt 1 pozwu z dnia 28 sierpnia 2013 r. wniósł o nakazanie pozwanej przywrócenia stanu zgodnego z prawem i zakazanie dalszych naruszeń prawa własności gruntu ww. działek nr (...) w ten sposób, że pozwana zobowiązana zostanie na własny koszt, w terminie 12 miesięcy od dnia uprawomocnienia się orzeczenia w sprawie, do przebudowy linii średniego napięcia SN-15 kV wraz z przewodami roboczymi, stacją transformatorową słupową, pozostałą infrastrukturą towarzyszącą oraz do przebudowy wszelkich innych kolidujących linii, urządzeń i wykonania niezbędnych w tym celu prac w sposób opisany w projekcie budowlanym pt. „Przebudowa linii SN-15 kV(...)”, sporządzonym w październiku 2015 r. przez mgr inż. M. G., zatwierdzonym prawomocną decyzją Starosty (...) nr (...) z dnia 18 lutego 2016 r.

W odpowiedzi na pozew pozwana (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej zwrotu kosztów postępowania według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

Powód A. S. jest właścicielem nieruchomości położonej w R., gmina C., o obszarze 3.47.51 ha, stanowiącej działkę oznaczoną numerem geodezyjnym (...), zapisaną w księdze wieczystej nr (...) prowadzonej przez Sąd Rejonowy w G. Wydział V Ksiąg Wieczystych. Prawo własności tej nieruchomości powód nabył od małżonków M. i B. W. (1).

Bezsporne, dowód: kserokopia umowy sprzedaży z dnia 9.11.1994 r., rep. A nr (...) (k.9-11), wydruk z elektronicznej księgi wieczystej nr (...) (k. 12-19)

Uchwałą nr XVII/112/2000 Rady Miejskiej Gminy C. z dnia 30 maja 2000 r. w sprawie zmiany miejscowego planu ogólnego zagospodarowania przestrzennego gminy C. na obszarze części wsi R. zmieniono plan ogólnego zagospodarowania gminy C., między innymi dla ww. działki nr (...). W uchwale tej ustalono tereny zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej z funkcją usługową w dziedzinie handlu, małej gastronomii i usług bytowych. Ponadto określono warunki podziału nieruchomości na mniejsze działki, ustalono obsługę komunikacyjną działek oraz sposób zaopatrzenia w wodę, energię elektryczną i odprowadzania ścieków. W § 7 ust. 3 tej uchwały przewidziano, że w zakresie zaopatrzenia w energię elektryczną – teren należy zasilić poprzez przyłącze o istniejącej sieci elektrycznej, a w przypadku wzrostu zapotrzebowania na moc elektryczną, przewidziano możliwość lokalizacji stacji trafo na działce. Jednocześnie wyznaczono strefy ochronne wolne od zabudowy w odległości 7,50 m od linii średniego napięcia 15 kV.

Bezsporne, dowód: kserokopia uchwały nr XVII/12/2000 Rady Miejskiej Gminy C. z dnia 30.05.2000 r. w sprawie zmiany miejscowego planu ogólnego zagospodarowania przestrzennego gminy C. na obszarze części wsi R. (k.20-23)

Decyzją burmistrza Gminy C. nr GG. (...) z dnia 4 kwietnia 2001 r., zatwierdzono projekt podziału nieruchomości powoda stanowiącej działkę oznaczoną geodezyjnie nr (...) na 24 działki o numerach (...). Decyzja stała się prawomocna w dniu 5 kwietnia 2001 r. W wyniku podziału powstały m.in. działki: nr (...) o powierzchni 1.472 m², 96/11 o powierzchni 1.156 m², 96/2 o powierzchni 1.225 m² oraz 96/22 o powierzchni 1.224 m².

Bezsporne, dowód: kserokopia decyzji burmistrza Gminy C. nr GG. (...) z dnia 3.04.2001 r. (k.25), kserokopia wyrys z mapy ewidencyjnej (k.25)

Przez działki nr (...) stanowiące własność powoda przebiega napowietrzna linia energetyczna średniego napięcia SN-15 kV która jest własnością pozwanej.

Bezsporne, dowód: mapa zasadnicza obrazująca przebieg linii energetycznej na działkach powoda (k. 86-87, 95-96, 104-105), dokumentacja zdjęciowa (k.188-196), opinia biegłego sądowego inż. A. B. (k. 210-211) wraz z opinią ustną (k. 239 e-protokół)

W 1967 r. miejscowość R. należąca wówczas do gromady C. powiatu (...), została objęta planem powszechnej elektryfikacji wsi i osiedli. L. wysokiego napięcia SN-15 kV na terenie miejscowości R. wybudował poprzednik prawny pozwanej na podstawie decyzji z dnia 9 marca 1967 r. Prezydium Powiatowej Rady Narodowej w G., Wydział Budownictwa Urbanistyki i Architektury. Decyzja została wydana na podstawie przepisów ustawy z dnia 31 stycznia 1961 r. o planowaniu przestrzennym i zarządzenia Ministra Budownictwa i Przemysłu materiałów Budowlanych z dnia 20 maja 1966 r. w sprawie ustalenia lokalizacji szczegółowej inwestycji budowlanych i stref ochronnych oraz wyrażenia zgody na zmianę sposobu wykorzystania terenu. W decyzji tej ustalono tymczasową lokalizację szczegółową linii wysokiego napięcia i dwóch stacji transformatorowych z czasem trwania do dnia 31 grudnia 1980 r. Integralną częścią decyzji był plan linii WN, na którym oznaczono przebieg projektowanej linii WN literami A-B-C-D-E oraz E-F-G.

W dniu 30 września 1967 r. nastąpił odbiór techniczny linii WN, stacji transformatorowej oraz instalacji wewnętrznych przez Zakłady (...), Zakład (...) w P. – Rejon Energetyczny we W.. L. włączono pod napięcie w dniu 4 października 1963 r. W związku z budową tych urządzeń nie wywłaszczono jakiegokolwiek części nieruchomości powoda, stanowiących działki nr (...). Do chwili obecnej linie te i stacje transformatorowe są nieprzerwanie wykorzystywane przez pozwaną, a wcześniej przez jej poprzednika prawnego.

Bezsporne, dowód: decyzja o lokalizacji szczegółowej nr (...) z 9.03.1967 r. (k. 76), wykaz właścicieli nieruchomości objętych powszechną elektryfikacją dla miejscowości R. z dnia 10.12.1966 r. (k.73-74), projekt elektryfikacji (k. 84), plan przebiegu linii WN 15kV (k. 81-82), protokół odbioru technicznego z dnia 30.09.1967 r. (k. 83)

W piśmie z dnia 30 września 1967 r. ówczesny właściciel nieruchomości powoda B. W. (1) oświadczył, że nie wnosi pretensji do wybudowania stacji trafo na jego gruncie ani do użytkowania tej stacji z uwagi na jej eksploatację.

Bezsporne, dowód: oświadczenie B. W. (2) z dnia 30.09.1967 r. (k.75)

Pozwana nigdy nie zwróciła się do powoda z wnioskiem o zawarcie jakiegokolwiek umowy uprawniającej do korzystania z działek na których posadowione są słupy i wzdłuż których przebiega linia elektroenergetyczna SN-15kV. Nie uiszczała i nie uiszcza także z tego tytułu żadnych opłat na rzecz powoda.

Bezsporne.

Wyrokiem z dnia 5 lutego 2010 r. Sąd Rejonowy(...)wydanym w sprawie I C 2325/08 zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 36.303 zł tytułem wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z gruntów powoda nr (...) w związku z przebiegiem napowietrznej linii SN-15 kV.

Nakazem zapłaty z dnia 6 lipca 2012 r. wydanym w postępowaniu upominawczym Sąd Rejonowy w G.nakazał pozwanej aby zapłaciła powodowi dalszą kwotę 3.345 zł z tego samego tytułu.

Bezsporne, dowód: wyrok z dnia 5.02.2010 r. (k. 207 akt Sądu Rejonowego (...) I C 2325/08)

Pismem z dnia 18 marca 2013 r. powód zwrócił się do pozwanej z prośbą o informację czy w jej ocenie istnieje możliwość przebudowy sieci energetycznej linii napowietrznej średniego napięcia SN-15 kV w taki sposób, aby stacja transformatorowa wraz ze słupami przeniesione zostały poza granice działki powoda, a linie średniego napięcia przebiegające przez działki gruntu nr (...) wraz z przewodami roboczymi oraz pozostałą infrastrukturą towarzyszącą zastąpione zostały podziemną konstrukcją. Powód poprosił także o wskazanie kosztów inwestycji oraz czasu, w jakim mogła by ona zostać zrealizowana.

W odpowiedzi na powyższe pozwana, pismem z dnia 21 maja 2013 r. poinformowała, że przebudowa istniejącej infrastruktury w taki sposób, aby posadowiona została ona poza granicami działek należących do powoda pod kątem technicznym jest wykonalna, nie mniej nie jest w stanie określić kosztów takiej inwestycji.

Pismem z dnia 6 czerwca 2013 r. powód poprosił o wskazanie sposobu i terminu posadowienia istniejącej infrastruktury poza granicami należących do niego działek.

Pismem z dnia 10 czerwca 2013 r. pozwana poinformowała, że techniczna możliwość przesunięcia urządzeń nie oznacza takiej możliwości pod względem ekonomicznym. Plany finansowe (...) sp. z o.o. nie zakładały w ciągu najbliższych lat przeznaczenia środków finansowych na przebudowę lub przesunięcie infrastruktury elektroenergetycznej znajdującej się na przedmiotowych działkach.

Bezsporne, dowód: kserokopia pisma powoda z dnia 18.03.2013 r. wraz z kserokopią dowodu nadania (k.33-34), kserokopia pisma pozwanej z dnia 21.05.2013 r. (k.35), kserokopia pisma powoda z dnia 6.06.2013 r. wraz z kserokopią dowodu nadania (k. 36-37), kserokopia pisma pozwanej z dnia 10.06.2013 r. (k. 38)

Istnieje możliwość przebudowy linii średniego napięcia, stacji transformatorowej oraz linii niskiego napięcia przebiegających przez działki powoda.

Dowód: opinia biegłego sądowego inż. A. B. (k. 210-211) wraz z opinią ustną (k. 239 e-protokół)

W październiku 2015 r. mgr inż. M. G. będący członkiem (...) Okręgowej Izby (...) o nr ewidencyjnym (...) sporządził projekt budowlany przebudowy linii SN 15kV i nn 0,4 kV; przebudowa stacji transformatorowej w miejscowości R. dz. nr (...); jednostka ewidencyjna (...) -5, obręb ewidencyjny (...). C..

Dowód: projekt budowlany (k.304-367)

Decyzją nr (...) z dnia 18 lutego 2016 r. Starosta (...) zatwierdził ww. projekt budowlany i udzielił pozwolenia na budowę dla powoda obejmujące przebudowę przedmiotowej linii SN 15 kV i nn 0,4 kV; przebudowę stacji transformatorowej, według wymienionego projektu, zgodnie z warunkami szczegółowo opisanymi w decyzji.

Dowód: kserokopia decyzji Starosty (...) nr (...) (k.305)

Decyzją z dnia 27 lipca 2015 r. Burmistrz Miasta i Gminy C. zezwolił na zlokalizowanie projektowanych urządzeń elektroenergetycznych – przebudowa linii SN 15 kV i nn 0,4 kV w pasie drogowym dróg gminnych w m. R., dz. nr: (...) gm. C., w celu przebudowy istniejącej linii SN 15 kV i nn 0,4 kV wraz ze stacją transformatorową przy zachowaniu warunków uzgodnienia projektowego.

Dowód: decyzja Burmistrza Miasta i Gminy C. z dnia 27.07.2015 r. (k. 313-314)

Decyzją z dnia 25 września 2015 r. Burmistrz Miasta i Gminy C. wydał decyzję o lokalizacji ww. inwestycji jako inwestycji celu publicznego na warunkach szczegółowo opisanych w decyzji.

Dowód: decyzja z dnia 25 września 2015 r. o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego (k.327-328)

Wartość orientacyjnej wyceny kosztów związanych z przebudową wynosi 256.400 zł, na co składają się następujące elementy: demontaż linii napowietrznej SN 15kV – 8.700 zł, demontaż stacji transformatorowej słupowej – 13.250 zł, demontaż linii napowietrznej nn – 2.200 zł, słup piny napowietrznej SN 15 kV typu KG 13,5/12 -16.900 zł, linia kablowa SN 15kV typu 3xYHAKXa 1x120 mm² o długości 430 (465)m – 66.300 zł, linia kablowa SN (...) o długości 25 (30)m – 6.250 zł, stacja transformatorowa kompaktowa typu UK 1700-28 (wyposażona kompletna) – 118.500 zł, linia kablowa nn 0,4kV typu (...) 4x120 mm² o długości 88(122)m – 15.200 zł, szafka oświetlenia ulicznego – 2.800 zł, inne koszty (geodezja, wytyczenie trasy kabla i jego inwentaryzacja po ułożeniu) – 1.800 zł, projekt organizacji ruchu i zajęcie pasa drogowego – 1.800 zł i nadzór archeologiczny – 2.000 zł.

Na dokonanie przebudowy w zależności iloma pracownikami i jakim sprzętem będzie dysponował wykonawca tych prac, powinien wystarczyć maksymalnie jeden miesiąc (według uznania biegłego określonego na podstawie własnego doświadczenia).

Przy realizacji tych prac można je podzielić na prace nie wymagające przerw w dostawie energii elektrycznej i na prace wymagające wyłączeń. Prace nie wymagające wyłączeń: montaż stacji transformatorowej UK 1700-28, ułożenie kabli SN do słupa Kg-13, ułożenie kabli SN do słupa (...), ułożenie kabli nn do istniejących i projektowanych słupów, montaż szafki oświetlenia ulicznego i ułożenie kabli oświetleniowych. Prace wymagające wyłączenia, trwające: podłączenie kabla SN na słupie Kg – 13,5/12 uruchomienie stacji transformatorowej – 1 dzień, przebudowa słupa (...) na słup (...) – 1 dzień, wcinka w istniejący kabel SN – 1 dzień, wprowadzenie kabli niskiego napięcia na istniejące i projektowane słupy – 1 dzień na każdy obwód oraz wprowadzenie kabli oświetleniowych z szafki oświetleniowej na istniejące i projektowane słupy – 1 dzień na każdy obwód.

Przy czym za 1 dzień pracy należy uważać 8 roboczogodzin.

W trakcie realizacji przebudowy mogą wystąpić dodatkowe utrudnienia dla okolicznych odbiorców - szczegółowe ustalenie ich rodzaju na obecnym etapie nie jest możliwe.

Biegły wskazał nadto, że przebudowa sieci energetycznej na pewno poprawi jakość zasilania w energię elektryczną mieszkańców

Dowód: opinia biegłego sądowego inż. A. B. (k.401-402) wraz z pisemną opinią uzupełniającą (k.414), kosztorysem inwestorskim (k.415-429) i ustną opinią uzupełniającą (k. 459 e-protokół)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o wskazane wyżej dowody.

Okoliczności sprawy były co do zasady pomiędzy stronami bezsporne, strony pozostawały w sporze jedynie w zakresie ich prawnej oceny.

Sąd uznał za w pełni wiarygodne dokumenty urzędowe, które stanowiły dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone (art. 244 § 1 k.p.c.). Dokumenty prywatne korzystały z domniemania określonego w art. 245 k.p.c. Strony nie kwestionowały ich prawdziwości, ani tego, że zawarte w nich oświadczenia osób, które je podpisały od nich nie pochodzą, a ponadto Sąd nie znalazł podstaw, aby czynić to z urzędu.

Sąd miał także na uwadze, że część dowodów została złożona w niepoświadczonych za zgodność z oryginałem kserokopiach. Niepoświadczona za zgodność z oryginałem kserokopia nie jest dokumentem (por. uchwała SN z dnia 29.03.1994 r., III CZP 37/94) lecz - jako odwzorowanie oryginału - może być uznana za odpis dokumentu. Z kolei odpis dokumentu jest dokumentem wskazującym na istnienie dokumentu oryginalnego. Strony nie kwestionowały treści kserokopii stąd Sąd uznał je za podstawę do istnienia dokumentów o tożsamej treści.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadka M. R. (k.134-135) jako, że były zgodne z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, spójne i logiczne.

Za przydatne Sąd uznał opinie sporządzone przez biegłego sądowego A. B., jako sporządzone w sposób rzetelny i wyczerpujący. Biegły dokonał szczegółowej analizy stanu faktycznego i dokumentów, a wyciągnięte wnioski zostały oparte na posiadanej specjalistycznej wiedzy i doświadczeniu biegłego. Biegły w sposób wyczerpujący, zgodnie ze swoją najlepszą wiedzą odpowiedział na pytania stawiane przez strony.

Brak było podstaw do uzupełnienia opinii biegłego o dowód na okoliczność braku technicznych, technologicznych, sytuacyjnych, ekonomicznych, czasowych, organizacyjnych i administracyjnych możliwości usunięcia urządzeń pozwanej z nieruchomości powoda oraz braku uciążliwości dla pozwanej oraz innych odbiorców energii. Odpowiedź na te okoliczności wynika bowiem już de facto z samej opinii biegłego jak również z załączonych dokumentów w postaci projektu budowlanego i pozwoleń administracyjnych. Wobec tego wniosek o przeprowadzenie dowodu na te okoliczności podlegał oddaleniu jako zbędny.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo okazało się zasadne.

Powód jest właścicielem nieruchomości w postaci działek nr (...) położonych w miejscowości R. dla których Sąd Rejonowy w G. prowadzi księgę wieczystą o nr (...). Pozwana jest właścicielem linii energetycznej średniego napięcia SN-15 kV wraz z przewodami roboczymi, stacją transformatorową słupową oraz pozostałą infrastrukturą towarzyszącą przebiegającą przez ww. grunty powoda.

Zasadniczą kwestią sporną w niniejszej sprawie było ustalenie, czy powód może skutecznie domagać się od pozwanej przebudowy sieci energetycznej poprzez jej demontaż i poprowadzenie w innym miejscu.

Naruszenie prawa własności przysługującego powodowi przejawia się w inny sposób niż przez pozbawienie go faktycznego władztwa nad rzeczą, a mianowicie powód w wyniku umiejscowienia na jego nieruchomości linii SN-15 kV wraz z całą infrastrukturą, nie jest w stanie wykonywać posiadanych uprawnień właścicielskich, tj. wyłączona spod zamierzeń inwestycyjnych jest część nieruchomości zajmowana przez linię i urządzenia, wraz ze strefą ochronną.

Naruszenie prawa własności na nieruchomości jest bezsporne. Pozwana w toku procesu w żaden sposób nie wykazała, aby legitymowała się jakimkolwiek tytułem prawnym (umowa z właścicielem, orzeczenie sądu lub decyzja administracyjna) uprawniającym ją do przeprowadzenia linii na działce powoda. Liczne twierdzenia pozwanej o legalności inwestycji oraz historyczne aspekty usadowienia samej linii, zważywszy na obecnie panujące realia gospodarcze, należy uznać za nieistotne i pozbawione wpływu na dokonywaną obecnie ocenę prawną niniejszej sprawy.

Budujący na cudzym gruncie urządzenia przesyłowe powinien uzyskać prawo do dysponowania w ten sposób cudzą nieruchomością. W przypadku budowy urządzeń przesyłowych ograniczenie praw własności jest daleko idące, gdyż pociąga za sobą konieczność stałego dostępu do tych urządzeń. W orzecnictwie Sądu Najwyższego podkreśla się, że stałe korzystanie z linii przesyłowej, polegające na prowadzeniu prac o charakterze konserwacyjnym lub naprawczym zakłada konieczność swobodnego dostępu do tych urządzeń, a tych uprawnień nie gwarantuje uzyskanie pozwolenia na budowę urządzeń przesyłowych (por. wyrok SN z 29.01.2008 r., IV CSK 410/07) ani zgodność budowy z wymaganiami Prawa budowlanego (por. wyrok SN z 9.08.2005 r., IV C 82/05).

Przedsiębiorstwo przesyłowe może uzyskać odpowiednie uprawnienia na podstawie przepisów kodeksu cywilnego, czy to na podstawie umowy z właścicielem nieruchomości, czy przez ustanowienie odpowiedniej służebności przez sąd. Inną istotną podstawą prawną uprawnienia do budowy urządzeń przesyłowych i ich eksploatacji jest pozwolenie administracyjnoprawne. Problematyka ta została uregulowana w art. 124 i n. ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami, a poprzednio w art. 70 i n. ustawy o gospodarce gruntami i wywłaszczaniu nieruchomości, a jeszcze wcześniej w art. 35 i n. ustawy z dnia 12 marca 1958 r. o zasadach i trybie wywłaszczania nieruchomości. Konsekwencją decyzji administracyjnych może być uznanie prawa przedsiębiorstwa energetycznego do eksploatacji urządzeń przesyłowych, a także właściwość organu administracyjnego do orzekania o odszkodowaniu za straty będące następstwem ograniczenia prawa własności nieruchomości.

W okolicznościach sprawy pozostawało bezsporne, że przedsiębiorstwo energetyczne nie uzyskało pozwolenia administracyjnoprawnego na budowę urządzeń przesyłowych i ich eksploatację. Budowa tych urządzeń nastąpiła w oparciu o przepisy ustawy z dnia 6 lipca 1950 r. o powszechnej elektryfikacji wsi i osiedli. W orzecnictwie przyjęto, że ze względu na brak szczegółowego unormowania, rozpoznanie sporów o należność za korzystanie przez zakład energetyczny z urządzenia zainstalowanego na cudzej nieruchomości w wykonaniu uprawnienia określonego w art. 4 ustawy z dnia 28 czerwca 1950 r. o powszechnej elektryfikacji wsi i osiedli (t.j. Dz. U. z 1954 r., nr 32, poz. 1850) należy do drogi sądowej (por. uchwała SN z 10.11.2005 r., III CZP 80/05, a także uzasadnienie wyroku SN z 6.05.2009 r., II CSK 549/08).

Zainstalowanie przewodów i urządzeń przesyłowych na gruncie, z natury nieusuwalne jako stanowiące część infrastruktury technicznej przedsiębiorstwa przesyłowego, jeżeli nie powoduje degradacji gruntu albo nie niweczy jego dotychczasowego przeznaczenia, z reguły oznacza obniżenie walorów użytkowych gruntu, co dla właściciela jest równoznaczne z uszczerbkiem majątkowym, mogącym wystąpić w zróżnicowanej postaci. Powstałe w takich okolicznościach roszczenia, jak przyjmuje się w orzecnictwie Sądu Najwyższego należą do roszczeń cywilnoprawnych i podlegają rozpoznaniu przed sądem powszechnym. W przypadku realizacji inwestycji linii napowietrznych, na których realizację nie były wydawane przed ich budową decyzje administracyjne zezwalające inwestorowi na wejście na grunt, wszelkie spory odszkodowawcze podlegają rozpoznaniu przed sądem powszechnym (por. uchwała SN z 10.11.2005 r., III CZP 80/05). Takie stanowisko reprezentowane jest też w orzecnictwie Naczelnego Sądu Administracyjnego. W szczególności Sąd ten wyraził pogląd, zgodnie z którym w przypadku budowy obiektów budowlanych na gruncie, do którego inwestor nie ma tytułu prawnego, właściciel gruntów może dochodzić swych żądań odszkodowawczych od inwestora (por. wyrok NSA z dnia 4.01.1999 r., (...) SA (...)).

W okolicznościach sprawy wydana została jedynie decyzja z dnia 9 marca 1967 r. o ustaleniu tymczasowej lokalizacji szczegółowej linii wysokiego napięcia WN i dwóch stacji transformatorowych, w miejscowości R., z czasem trwania do 31 grudnia 1980 r., w trybie art. 4 ustawy z dnia 28 czerwca 1950 r. o powszechnej elektryfikacji wsi i osiedli (t.j. Dz. U. z 1954 r., nr 32, poz. 185). Nie została wydana decyzja o wywłaszczeniu jakiegokolwiek części nieruchomości powoda.

Pozwana przyznała, że decyzja z 1967 r. regulowała jedynie lokalizację linii wysokiego napięcia, jednak nie dawała pozwanej, ani przedsiębiorstwu energetycznemu żadnego tytułu prawnego do spornych gruntów, nad którymi linia miała przebiegać. Pozwana nie podniosła aby kiedykolwiek dysponowała tytułem prawnym do spornych nieruchomości.

Pomimo wydania decyzji z ustalonym czasem trwania lokalizacji linii energetycznych, powstały trwałe następstwa dla powoda, a wcześniej poprzedniego właściciela nieruchomości w postaci obciążenia nieruchomości, zarówno w postaci ograniczenia zamierzeń inwestycyjnych właściciela, jak i osiągnięcia przez niego pożytków. Właściciel spornych nieruchomości doznał trwałego ograniczenia prawa własności o charakterze służebności przesyłu (art. 305¹ k.c.), a poprzednio służebności gruntowej. Skutki tego obciążenia dotyczą zarówno właściciela, który legitymuje się tytułem własności w chwili wnoszenia urzędzeń przesyłowych, jak i jego następców.

Nie ulega kwestii, że decyzja z dnia 9 marca 1967 r. regulowała jedynie w określonym czasie lokalizację urzędzeń przesyłowych na gruntach w miejscowości R., w tym między innymi na działkach powoda – do dnia 31 grudnia 1980 r. Po tej dacie poprzednik prawny pozwanej, ani pozwana nie uregulowali korzystania z nieruchomości powoda w zakresie niezbędnym do eksploatacji urzędzeń przesyłowych czy to w drodze umowy z właścicielem nieruchomości, czy też w drodze ustanowienia odpowiedniej służebności przez sąd.

Przedsiębiorstwo energetyczne, które nie legitymuje się uprawnieniem do ingerowania w sferę cudzej własności nieruchomości dla zainstalowania przewodów i urzędzeń przesyłowych na gruncie, a następnie dla bieżącego utrzymania urzędzeń przesyłowych, korzysta z tej nieruchomości w złej wierze i jest zobowiązane do świadczenia wynagrodzenia na podstawie art. 225 k.c. (por. wyrok SN z 6.05.2009 r. II CSK 594/08, wyrok SN z 25.11.2008 r., II CSK 346/08).

W dniu 30 września 1967 r. B. W. (1), od którego powód nabył sporne działki, już po odbiorze technicznym wybudowanych urzędzeń przesyłowych, złożył pisemne oświadczenie, zgodnie z którym nie wnosi pretensji do wybudowania stacji trafo na jego gruncie ani do użytkowania stacji trafo z uwagi na jej eksploatację. Nie wyraził on jednak zgody na wykorzystanie spornych nieruchomości w celu eksploatacji urzędzeń przesyłowych przez przedsiębiorstwo energetyczne. W orzecznictwie Sądu Najwyższego podkreślano, że w braku zgody właściciela jedynie ostateczna decyzja administracyjna wydana w trybie art. 35 ustawy z dnia 12 marca 1958 r. o zasadach i trybie wywłaszczenia nieruchomości uprawniała przedsiębiorstwo energetyczne do prowadzenia prac opisanych w tym przepisie na terenie cudzych nieruchomości (por. wyrok SN z 20.01.2008 r., IV CSK 410/07).

Nawet gdyby przyjąć, że przedsiębiorstwo energetyczne (poprzednik prawny pozwanej) podjęło czynności budowy urzędzeń przesyłowych w dobrej wierze i korzystało z tych urzędzeń jako należących wówczas do Skarbu Państwa, to przymiot dobrej wiary rozumianej jako błędne, ale usprawiedliwione w danych okolicznościach przeświadczenie posiadacza służebności, o przysługującym mu prawie do korzystania z cudzej nieruchomości, w zakresie roszczeń uzupełniających, musi obejmować cały okres eksploatacji urzędzeń, także wtedy gdy zmienił się właściciel nieruchomości, na których zostały założone urządzenia przesyłowe, dobra wiara w chwili stawiania urzędzeń nie oznacza powstania po stronie przedsiębiorstwa energetycznego prawa do korzystania z nieruchomości skutecznego wobec każdorazowego jej właściciela, odpowiadającego treści służebności przesyłowej. Zaniechanie rozwiązania tych kwestii oznacza brak tytułu prawnego do dalszego ingerowania w sferę cudzej własności. Dobrą wiarę wyłącza bowiem ujawnienie takich okoliczności, które u przeciętnego człowieka powinny wzbudzić poważne wątpliwości, że nie przysługuje mu prawo do korzystania z rzeczy w dotychczasowym zakresie (por. wyrok SN z 6.05.2009 r., II CSK 594/08). Pozwana przyznała, że nigdy nie służył jej żaden tytuł prawny do nieruchomości powoda, tym samym zgłoszony przez nią zarzut był zarzutem co do posiadania nieruchomości powoda w złej wierze.

Niezasadny okazał się podniesiony przez pozwaną zarzut zasiedzenia służebności gruntowej.

Zgodnie z art. 305¹ k.c. nieruchomość można obciążyć na rzecz przedsiębiorcy, który zamierza wybudować lub którego własność stanowią urządzenia, o których mowa w art. 49 § 1 k.c., prawem polegającym na tym, że przedsiębiorca może korzystać w oznaczonym zakresie z nieruchomości obciążonej, zgodnie z przeznaczeniem tych urządzeń (służebność przesyłu). Przepis ten został dodany do Kodeksu cywilnego z dniem 3 sierpnia 2008 r. Do służebności przesyłu stosuje się odpowiednio przepisy o służebnościach gruntowych (art. 305⁴ k.c.). Służebność przesyłu można nabyć przez zasiedzenie (art. 292 k.c.), jeżeli polega ona na korzystaniu z trwałego i widocznego urządzenia; przepisy o nabyciu

własności nieruchomości przez zasiedzenie stosuje się odpowiednio. W doktrynie podkreśla się, że nowe przepisy znajdują zastosowanie bezpośrednio do wszystkich sytuacji, które dadzą się zakwalifikować do podstaw jej powstania, przez pryzmat art. 49 k.c. (chyba, że zachodzi kolizja z art. 124 u.g.n.), bowiem nowela do Kodeksu cywilnego nie zawiera przepisów wprowadzających ograniczających w tym przedmiocie (por. R. Dzięczek, postępowanie cywilne w sprawach dotyczących nieruchomości, LexisNexis, wyd. 6, 2008 r., str. 239).

Przed wprowadzeniem przepisu art. 305¹ k.c. w orzecznictwie przyjmowano możliwość nabycia przez zasiedzenie służebności gruntowej, polegającej na korzystaniu z urządzenia, które wchodzi w skład przedsiębiorstwa energetycznego jak np. stacja trafo (por. wyrok SN z 17.01.2003 r., IV CKN 79/02, wyrok SN z 31.05.2006 r. IV CSK 149/05).

W wyroku z dnia 9 grudnia 2009 r. Sąd Najwyższy stwierdził, że firmy przesyłowe nie mogą do zasiedzenia prawa korzystania z cudzego gruntu w związku z eksploatacją urządzeń przesyłowych zaliczyć okresu sprzed 1 lutego 1989 r. (por. wyrok SN z 9.12.2009 r., sygn. IV CSK 291/09). Sąd Najwyższy podkreślił, że zakład energetyczny jako posiadacz służebności nie może sobie do niej zaliczyć okresu posiadania wykonywanego przed dniem 1 lutego 1989 r. przez przedsiębiorstwo państwowe.

Zatem okres zasiedzenia, który dla posiadaczy w złej wierze wynosi 30 lat, jeszcze nie upłynął w przedmiotowej sprawie, bowiem dopiero z dniem 1 lutego 1989 r. przestała obowiązywać zasada jednolitej własności państwowej ustanowiona w art. 128 k.c. i przedsiębiorstwa państwowe mogły nabywać na swoją rzecz własność i inne prawa rzeczowe. Wcześniej posiadanie przez przedsiębiorstwo państwowe było wykonywane na rzecz Skarbu Państwa, a zatem zasiedzenie mogło biec na rzecz Skarbu Państwa, czyli innego podmiotu niż przedsiębiorstwo państwowe. Zatem termin 30 lat upłynąłby dopiero z dniem 1 lutego 2019 r. W związku z tym zarzut zasiedzenia zgłoszony przez pozwaną okazał się nieuzasadniony.

Jednocześnie Sąd Okręgowy w niniejszym składzie nie podziela stanowiska wyrażonego w przywołanym przez pozwaną postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 12 stycznia 2012 r., IV CSK 183/11, jak również w cytowanym tam orzecznictwie, co do tego, iż nie ma żadnych podstaw do przyjęcia posiadania służebności przesyłowej przez przedsiębiorstwo państwowe przed dniem wejścia w życie ustawy nowelizującej Kodeks cywilny z 1989 r. nie było posiadaniem w rozumieniu art. 352 § 1 k.c. i nie mogło prowadzić do zasiedzenia. Stanowisko to nie znajduje wystarczającego uzasadnienia w świetle przywołanych wyżej poglądów doktryny i orzecznictwa i w ocenie Sądu nie jest przekonujące.

Co więcej, niezależnie od powyższych rozważań wskazać należy, iż jak słusznie podniosła strona powodowa, nie jest prawdą twierdzenie pozwanej jakoby od czasu nabycia przedmiotowych działek przez powoda, nie kierował on wobec pozwanej jakichkolwiek roszczeń. W sprawie bezspornym jest iż wyrokiem z dnia 5 lutego 2010 r. Sąd Rejonowy(...)wydanym z powodztwa powoda przeciwko pozwanej o zapłatę odszkodowania z tytułu bezumownego korzystania z nieruchomości za okres od 1 marca 1998 r. do 31 marca 2001 r. oraz o zapłatę odszkodowania z tytułu zmniejszenia wartości nieruchomości w związku z ustanowieniem pasa o trwałym ograniczonym sposobie korzystania (sygn. akt I C 2325/08). Ponadto, jak zostało bezspornie wykazane, nakazem zapłaty z dnia 6 lipca 2012 r. Sąd Rejonowy w(...) nakazał pozwanej zapłacić dalsze odszkodowanie z tego samego tytułu za okres od 1 kwietnia 2001 r. do 30 listopada 2011 r. (sygn. akt I Nc 1673/12). Pozwana okoliczności tych w żaden skuteczny sposób nie zakwestionowała. Tym samym niewątpliwie okoliczności te miały wpływ na przerwanie ewentualnego biegu terminu zasiedzenia służebności przesyłu w sposób uniemożliwiający nabycie służebności przez jej zasiedzenie.

Powyższe powoduje, że w ocenie Sądu powód jest uprawniony na podstawie art. 222 § 2 k.c. do żądania przywrócenia stanu zgodnego z prawem. W myśl wskazanego wyżej przepisu przeciwko osobie, która narusza własność w inny sposób aniżeli przez pozbawienie właściciela faktycznego władztwa nad rzeczą, przysługuje właścicielowi roszczenie o przywrócenie stanu zgodnego z prawem i o zaniechanie naruszeń.

Z racji specyficznego splotu uwarunkowań prawno – technicznych Sąd był zobligowany do wyważenia interesów powoda, pozwanego, a także szerszego interesu społecznego jakim jest zapewnienie ciągłości dostaw energii dla mieszkańców oraz przedsiębiorców pobierających energię ze spornej linii energetycznej. Ponadto, na co zwrócił uwagę Sąd Najwyższy w uzasadnieniu orzeczenia z dnia 18 stycznia 2012 r. (sygn. akt II CSK 231/11) w wydanym orzeczeniu powinno się znaleźć nie tylko zobowiązanie pozwanego do demontażu istniejącej linii napowietrznej i usunięcie infrastruktury, ale także do odpowiedniej przebudowy w określonym terminie, sieci elektrycznej prowadzącej przez nieruchomości powoda z istniejącej na skablowaną podziemną.

Wydane w tej sprawie orzeczenie uwzględnia fakt, że zmiana przebiegu linii energetycznej może pociągać za sobą pewne niedogodności w dostawach prądu dla gospodarstw domowych i przedsiębiorstw pobierających z niej energię, dlatego konieczne było rozważenie wzajemnego oddziaływania na siebie przepisów art. 320 k.p.c. oraz 5 k.c. Przebudowa linii energetycznej na odcinku przebiegającym przez nieruchomości powoda, jest konieczna dla prawidłowego korzystania przez powoda z tej nieruchomości, zgodnie z planem zagospodarowania przestrzennego. Jest to linia napowietrzna średniego napięcia SN-15 kV wraz z podwójnym betonowym słupem z trafostacją zlokalizowanym na działce nr (...) oraz z podwójnym słupem posadowionym na działce nr (...) oraz linia średniego napięcia przebiegająca przez działki gruntu powoda (...) wraz z przewodami roboczymi oraz pozostałą infrastrukturą towarzyszącą. Proponowana przebudowa polega na likwidacji naziemnej infrastruktury i umiejscowienie linii pod powierzchnią ziemi (tzw. skablowanie).

Jak wskazał Sąd Najwyższy, przy stosowaniu art. 5 k.c. konieczna jest ocena całokształtu szczególnych okoliczności danego wypadku w ścisłym powiązaniu nadużycia prawa konkretnym stanem faktycznym (por. wyrok SN z 22.11.1994 r., II CRN 127/94). Zasady współzycia społecznego w rozumieniu art. 5 k.c. są bowiem pojęciem pozostającym w nierozłącznym związku z całokształtem okoliczności danej sprawy i w takim całościowym ujęciu wyznaczają podstawy, granice i kierunki jej rozstrzygnięcia w wyjątkowych sytuacjach, które przepis ten ma na względzie, zostaje zatem aktualna zasada wyjątkowości stosowania art. 5 k.c. w sprawach dotyczących własności (por. T. Justyński, Nadużycie prawa w polskim prawie cywilnym, Zakamycze 2000, s. 207).

Oprócz kwestii ściśle prawnych, wydając niniejszej orzeczenie, Sąd był zobligowany do skorzystania z wiadomości specjalnych, którymi dysponuje tylko biegły sądowy (art. 278 § 1 k.p.c.), a które to były niezbędne do prawidłowego sformułowania tenoru wyroku.

Za pomocą przeprowadzonego przez Sąd dowodu z opinii biegłego z dziedziny elektryczności wykazane zostało, że przewidywany, orientacyjny koszt inwestycji to kwota ok. 256.400 zł, prace można natomiast podzielić na wymagające wyłączeń zasilania linii oraz nie wymagające takich wyłączeń, zaś przy właściwym zorganizowaniu pracy biegły stwierdził, opierając się na własnym doświadczeniu, że przy dobrze zorganizowanej pracy i otrzymaniu koniecznych wyłączeń na wykonanie przebudowy wystarczy 1 miesiąc. Sam zaś okres przez który koniecznym będzie dokonywanie wyłączeń zasilania nie powinien zdaniem biegłego przekraczać kilku dni (k. 402). Mając na uwadze powyższe, zdaniem Sądu nie można uznać aby przebudowa wiązała się z jakimikolwiek poważnymi utrudnieniami dla odbiorców energii. Dodatkowo biegły wskazał, że przebudowa sieci energetycznej na pewno poprawi jakość zasilania w energię elektryczną mieszkańców (k.211). Co więcej, wskazać należy iż obecna infrastruktura sieci, w tym w szczególności słupy, jest znacznie wysłużona i znajduje się w złej kondycji, co widać na załączonych do sprawy zdjęciach i na co także zwrócił uwagę biegły sądowy. Wobec tego ewentualna przebudowa jest wskazana także ze względu na konieczność wyeliminowania ewentualnych zagrożeń dla zdrowia i życia okolicznych mieszkańców i odbiorców energii.

Podstawę założeń głównej opinii biegłego z dnia 11 lipca 2016 r. stanowiła dokumentacja projektowa – projekt budowlany, datowana na październik 2015 r. Projekt został opracowany, sporządzony i sprawdzony przez osoby dysponujące wymaganymi przez prawo uprawnieniami. Do akt sprawy zostały załączone wymagane przepisami prawa odpowiednie decyzje administracyjnoprawne i zezwolenia, w tym pozwolenie na budowę. Na tej podstawie Sąd uznał, że nie zachodzą w sprawie przeszkody natury technicznej ani prawnej, aby dokonać skablowania linii energetycznej zgodnie z żądaniem pozwu.

Mając powyższe na uwadze, za chybiony zarzut pozwanego naruszenia art. 5 k.c. albowiem wyłączenia linii będą miały charakter jedynie krótkookresowy, nie dojdzie tym samym do nadmiernej uciążliwości dla odbiorców energii, a ponadto, projekt zabudowy został uznany za prawidłowy w świetle przepisów prawa, co dodatkowo gwarantuje, że przebudowa nie będzie miała negatywnych skutków dla mieszkańców. Tym samym nie doszło w sprawie do naruszenia zasad współżycia społecznego.

Zważywszy na zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, w tym w szczególności treść opinii biegłego sądowego wydanych w sprawie oraz dokumentacji projektowej przebudowy, Sąd uwzględnił żądanie powoda w zakresie skablowania linii energetycznej.

Wydając orzeczenie Sąd wziął pod uwagę art. 320 k.p.c., w myśl którego, w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie, a w sprawach o wydanie nieruchomości lub o opróżnienie pomieszczenia - wyznaczyć odpowiedni termin do spełnienia tego świadczenia. Sąd biorąc pod uwagę zasady doświadczenia życiowego i zawodowego, kierując się wskazaniem biegłego sądowego oraz tym że niezbędna dokumentacja projektowa została już sporządzona uznał, że termin 12 miesięcy na wykonanie przedmiotowych prac jest terminem gwarantującym realną możliwość ich wykonania.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w punkcie I wyroku.

W punkcie II sąd kosztami postępowania obciążył pozwaną jako przegrywającą sprawę na zasadzie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Na koszty postępowania złożyły się: kwota 3.617 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego pełnomocnika powoda (§ 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 r. poz. 490), kwota 17 zł tytułem uiszczonych opłat skarbowej od pełnomocnictwa oraz koszty opłaty sądowej i wydatków na opinie biegłego oraz na pozyskanie projektu budowlanego w łącznej kwocie 12.726 zł (punkt II a). Jednocześnie na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz.U. z 2016 r. poz. 623) Sąd nakazał ściągnąć od pozwanej zgodnie z zasadą wyniku sprawy nieuiszczone, pokryte tymczasowo ze środków Skarbu Państwa wydatki sądowe na biegłego w kwocie 490 zł.

SSO Maria Prusinowska

Zarządzenie/proszę:

1. Akta uboczne zwrócić niezwłocznie do SA,
2. Odnotować (termin do sporządzenia uzasadnienia przedłużony zarządzeniem Prezesa Sądu Okręgowego w Poznaniu o 30 dni),
3. Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanej,
4. Za 17 dni lub z korespondencją.

P., dnia 10 kwietnia 2017 r.

SSO Maria Prusinowska